Slottet ved Ætna.

Romantisk Oper i tre Akter.

Digitized by the Internet Archive
in 2013

http://archive.org/details/slottetvedaetnar00mars

Slottet ved Ætna.

Romantisk Opera i tre Akter

(efter et gammelt Sagn)

af

Klingemann.

Musiken af Heinrich Marschner.

Kiøbenhavn.
Schubothes Boghandlings Forlag.
Thieles Bogtrykkeri.

1836.

Slottet ved Ætna.

Romantisk Oper i tre Akter.

Personerne.

Adelheid von Stauff, en riig ung Dame fra Bøhmen.
Wratislaw v. Stauff, hendes Onkel og Formynder.
Helene v. Falkenburg, hans Søsterdatter.
Wilhelm v. Stahleck, Helenes Forlovede.
Marchese del Orco.
Fiammetto, hans Tiener.
Blandine, Adelheids Kammerpige.
Kaspar, Wilhelms Svend.
Adelheids Tærner.
Chore af Hoffolk, af unge Riddere, Damer og Dæmoner. Dandse af Bacchanter, Bacchantinder og italienske Masker i Marchesens Følge, Furier og Larver.

Handlingen foregaaer i en Stad ved Rhinen og i Omegnen.

Første Akt.

Lysthauge ved Rhinen, omgiven af Viinbjerge. Bønderfolk ere beskjeftigede med Viinhøsten. I Forgrunden Grupper af unge Riddere, hvoraf Nogle spille paa Luth. Lidt efter lidt seer man Aftenrøden og senere Maanskin.

Chor af Høstfolk.

Gylden svulmer fulde Drue
I et aftenrødt Karmin,
Under Rankens dunkle Bue.
Signet vær du, Fader Rhin!

Sang af Ridderne.

Adelheid! for dig at love
Toner en begeistret Sang.
Over Bjerge, Dale, Skove
Lyde vore Stemmers Klang!

Høstfolkene.

Glade vi din Vælde prise,
Gode, gamle Fader Rhin!
Med en velmeent, sønlig Vise
Takke vi dig for din Viin.

Ridderne.

Alle Blomsters Blomsterkrone,
Hulde Jomfru! er os Du.
Ei forsmaae vor Hyldingstone,
Hils os atter venligt nu!

Alle.

Viin og Kjærlighed tilsammen
Høit vi prise! Viin og Viv!
Begge skjænke Guddomsflammen,
Som gjør himmelsk dette Liv.

De Forrige. Wratislaw og Helene komme.

Helene.

Flygte vil jeg fra min Vrede!
Bort herfra! fra Glædens Dal.

Wratislaw.

O! hvi kan jeg ei helbrede
Hulde Barn dig for din Qval?

Helene.

Hun, som volder al min Vee
Jeg med Ham forenet see?

Riddere og Høstfolk.

Vidt vor Glæde sig udbrede
Over Bierge, Skov og Dal!

(Ridderne og Høstfolkene adsprede sig til forskiellige Kanter.)

Helene.

O min Onkel! lad mig komme afsted! tilbage til mine Fædres Borg. Siden Adelheids Ankomst er denne muntre Egn død for mig, død som mit Haab!

Wratislaw.

End er ei alting tabt! Vilhelm seer dig igjen, du fromme Barn! Han vil sammenligne dig med hin kolde Overmodige, og bodfærdig vende tilbage til dig igien. Ja, du vil vorde lykkelig. Men med Græmmelse seer jeg Adelheids Forblindelse; jeg, hendes Forældres Ven, den tidlig Faderløses Formynder, seer med Smerte hvorledes Hovmod og Forfængelighed lokke dette rigtbegavede Væsen i Afgrunden.

Helene.

I beklager Hende? Hun den af Alle Beundrede, Hun den Høitelskte!

Wratislaw.

Ja Helene! Beklage maa jeg, at saamegen Aand og Ynde kun styrter hende i Fordærvelse.

Helene.

Mig har hun styrtet deri. Hun berøvede mig den Elskte, ei for at giøre ham lykkelig, men for elendiggiøre mig, for at opoffre Hans Hierte til hendes Stolthed. O lad mig flye!

Wratislaw.

Hør mig, Helene! og bie.

Duet.

Wratislaw.

Huldt paa lette Aftenvinger
Haabets Engel Trøsten bringer;
Derfor stol paa Himlen fast,
Fromme Barn, om Hiertet brast!

Helene.

Med den Elskte vorder Livet
Denne Barm kun atter givet.
Ak min Ven har mig forladt!
Bleg jeg staaer i Sorgens Nat.

Wratislaw.

For Fortvivlelsen at ende
Du dit Blik mod Himlen vende.
Den som Tillid har til Gud,
Rokkes ei af Smertens Bud.

Helene.

Ak! mit Haab er kun paa Jorden,
Al min Higen, al min Længsel;
Jeg kan ei min Kummer flye.

Wratislaw.

Kort, kun kort er Livets Trængsel.
Stakket varer denne Torden;
Kort er Sorgen her paa Jorden;
Hisset blomstrer Alt paa ny.

(Helene vil gaae, Wratislaw holder hende tilbage.)

Wratislaw.

For Vilhelms Skyld, dvæl endnu! Flyer du, da er der intet meer, som holder ham tilbage fra ganske at hengive sig til den skiønne Tryllerinde, der leger med Hierter som med Blomster, og vil forhaane ham som alle Andre. Derfor bliv, og vær hans gode Engel!

Helene.

Saa styrke mig min Gud! Jeg bliver.

Man hører Musik.

Wratislaw.

Hør! de komme. Viinhøstens muntre Fest har hun forvandlet til et hedensk Optog. Som Ariadne libera vil du faae hende at see, paa en prægtig Vogn, og de forelskede Riddere omsværme hende i brogede Larver.

Helene.

Saa lad os træde stille tilside! Jeg passer ikke for den vilde Jubel. (De træde tilside.)

Høstfolk, Riddere og Damer komme i Chor, som Festens Giæster. Derpaa sees et Maskétog af dandsende Mænader, Koribanter og Fauner; mellem disse Kaspar som Silen. Tilsidst Adelheid, klædt som Ariadne libera, paa en Triumphvogn trukket af Thyrsussvingere; ved Siden af hende Vilhelm, som ungdommelig Bacchus, i Parderskind og med en Vedbendkrands. Aftenrøden kaster sit Purpur paa det Hele.

Chor og Dands.

Evan, Evoe! til stormende Dandse!
Bægeret fylder med ildfulde Saft!
Flætter nu Vedbend til kiølige Krandse,
Hylder kun Glæden med glødende Kraft!
Op, Korybanter, til stormende Dandse!
Blomstre vor Viin!
Glæden er din.

Adelheid (paa Vognen.)

Tømmer de fulde, de duftende Skaaler!
Fyrige Saft kan kun Glæden befrie.
Svinger Pokalen, den gyldne, som straaler,
Vilde Mænader! i huldt Raseri.

Vilhelm og Ridderne.

Skiønhed, kun Skiønhed giør Glæderne fri.

Adelheid.

Dandser i Aftenrødts purpurne Straaler!

Vilhelm og Ridderne.
Kiærligheds sødeste Viin skiænker i!

Chor.
Op, Korybanter! Satyrer, Fauner!
Svinger med Thyrsus! thi Glæden er fri.

Ballet.

(Mod Slutningen af denne synger)

Chor.
Op! nærmer Jer Festdagens hulde Fyrstinde,
Hun binder hvert Hjerte, mens Krandsen vi binde.
Hvo kan som Adelheid Hierterne vinde?

Adelheid.
Tak til Jer alle!
I, som den hulde Glædesgudinde
Med mig har dyrket.
Hende velsiger! O salige Fryd!

Chor.
Hende velsigner! O salige Fryd!

Adelheid.
(Recitativ.)
Men nu I ædle Riddre, ender denne Fest!
Ved hvilken Adelheid,
Høilig æret,
Til varme Tak
Forpligtet sig føler.

Chor.
Op Korybanter! Satyrer Fauner!
Svinger nu Thyrsus og slynger Jer Krands.
Svinger nu Thyrsus
Sværmende Mænader!
Lader Bægret funkle,
Lystigt til Dands. (De gaae.)

Helene
(kommer frem med Wratislaw.)
For evig har han vendt sit Hjerte fra mig.

Wratislaw.
Lad Hiertets Adel styrke dig!

Helene.
Hvad maa jeg see? Vilhelm ved den Forhadtes Side. Hendes stolte Blik traf mig knusende, og han saae mig ikke.

Wratislaw.
Forlad dette Lastens Opholdssted!

Helene.
Ak und mig Ro her i den stille Nat!

Wratislaw.
Den skjænke dig Gud!
(Gaaer.)

Helene (alene.)

Recitativ.

I Stierner
Paa Himlens dybe luftblaa Natte-Hvælving!
Og du
Nattens Veninde saa bleg!
I Vidner paa min Glæde, paa min Kummer,
O sender Ro til sønderknuste Bryst!

Cavatine.

Hvor henrykt glad jeg ilte
Før til din Glands, Veninde!
Hvor du mig saligt smilte,
Naar jeg gik Ham at finde.
Ei Sorg i Elskovs Lykke
Mig kunde Hiertet trykke.

Dog nu, da Troskab svinder,
Vil mig ei Himlen blaane;
Du staaer med blege Kinder
I sorte Nat, o Maane!
Nu dine Smil mig saare,
Som Vidner om min Taare.

(Wilhelm kommer, uden at see Helene.)

Vilhelm.

(Recitativ.)

Til dig atter jeg gaaer,
Tryllende Opholdssted!
Hvor Hun, den Himmelske,
Huldt ved min Side stod.
Hvor Hun sin Haand mig rakte,
Og med et livsaligt Blik
Fængsled mit Hierte
Evigt i sin Lænke.
O Adelheid!

Helene.

Vee mig! Hvor flyer jeg hen?

Vilhelm.

Helene! du?

(Helene vil gaae.)

Vilhelm.

O fly mig ei, men hør mig!

Helene.

Hvad vil du end?
Jeg veed jo alt hvad du kan sige.
Jeg vil ei høre meer.
Mit Hierte brister!

Vilhelm.

Helene!

Duet.

Helene.

Gaa bort! dit Blik mig kun bedrager.
Hvi seer du end saa venlig ud?
Du daared mig med ømme Klager,
Og grumt har du forladt din Brud.
Den arme Mø, hvis unge Hierte
Dig elskte, blev i Støvet traadt.
Hvad hialp at skiule dig min Smerte?
Mig har min Taare dog forraadt.

Vilhelm.

Vær ei saa mild mod grum Forbryder!
Mit Hierte sønderknuser du!
Mig dybt i Siælen Hævnen lyder,
Og fylder den med ængstlig Gru.
En trofast Mø kan jeg forlade?
Fortryllende Sireneblik!
Helene! kunde du mig hade,
Fordi jeg blindt i Snaren gik?

Helene.

O tro du mig, Hun elsker ikke!
Det kolde Hierte vil kun Pragt.

Vilhelm.

Jeg maa i Skiæbnen blindt mig skikke,
Jeg er i Trolddoms Lænker lagt.

Helene.

Det faaer en rædsom Ende!

Vilhelm (vild.)

Jeg gierne døer for hende!
Naar hendes Øie leer,
Dag jeg i Dødens Mørke seer.

Helene.

Nu er mig Verden øde,
Af Sorgens Slør omfloret.
Den Troskab, Kiærlighed, du mig har svoret,
Brød du; — med den mit Hierte brast.

Vilhelm.

Ak nei, ak nei! En skiøn Sirene
Bandt mig, og mig behersker ene.
Hun over mig, sin Træl, befaler,
Jeg er ulykkelig som du!

Helene.

O Qvaler! bittre Qvaler!
Forsmaaet jeg elsker dig endnu.

(Begge gaae.)

Adelheids Værelse.

Et Buevindve til Hoire. Det er Nat. Tienere bringe sølvarmede Lysestager og sætter dem paa Bordet. Til Venstre Adelheids Toiletteborд.

Adelheid

(træder ind endnu i Ariadnes Costume.)

Recitativ.

Hvilken Triumph har jeg ei havt!
Hver Svend, hver Ridder
Forbauset denne Skiønhed saae.
Ustraffet den en Mand ei seer.
Dog disse Daarer alle haabe
Forgjeves min Gienkierlighed.
Kun Den, som Rigdom Rang og Storhed
Min Throne byde kan;
Den som min Stolthed tilfredsstiller,
Vorde min Beiler og min Mand.

Aria.

Omkring min Vugge svæved Feer blide,
Som valgte mig til Yndlingsbarn itide.
De Herskerseilet paa min Pande trykte,
Med deres Gaver Aand og Legem smykte.
Enhver, som kom mig nær, han følte snart min Magt.
Den hulde Blomstersti, hvor jeg blev aarle bragt,
Ret saare snart maaskee
Skal mig som Dronning see.
O kjække Barm! tael Glæden ud;
Snart Hadet skal forstumme.
Hver Træl sig ydmygt krumme
For stolte Kongebrud.

Blandine kommer.

Blandine.

Hvor er I dog at misunde, Frøken! Men hvor meget fortiener I ogsaa de Hyldinger, som alle yde Jer. Hver Ridder! Selv Blod flød der, Eder til Ære.

(Hun hielper at klæde hende af, og har aftaget hende Kaaben og Prydelserne.)

Adelheid.

Døde der Een af de Daarer?

Blandine.

Ridder Dagobert skal være farligt saaret.

Adelheid (ligegyldig.)

Hvo bad ham ogsaa om at kaste sit Blik paa mig?

Blandine.

Men den skiønne Ridder Vilhelm von Stahleck elsker Jer af ganske Hierte. Jeg har aldrig seet et skiønnere Par, end Jer og han.

Adelheid.

Tael ikke om ham! Det var mig kun om at giøre, at vinde ham fra den smægtende Helene; og sandelig — den Seier blev let.

Blandine.

Hvordan? Heller ikke Han tør giøre sig noget Haab?

Adelheid.

Du er et Barn! — Frit vil jeg leve, og herske uindskrænket. Da jeg ingen Lande har at raade over, saa maa de føle min Magt, som kalde sig Slaver af min Villie, som kom, uden at være kaldede, som besaae mig, og følte sig overvundne. Men kun Den offrer jeg villig min Frihed, min Siæl, som, med Jordens største Skatte, tillige kan lægge en funklende Guld-Krone for mine Fødder.

Blandine.

Ja, hvis Skiønhed giver Ret til at fordre en Krone, hvo har da større Krav paa den, end —

Adelheid.

Siig mig, forskede du efter hin Ubekiendte? Næsten hver Aften fandt jeg et Digt fra ham i mit Pynteskrin; og den dristige Digter gløder alt stærkere og stærkere.

Blandine.

Og paa sin Gudindes Alter offrede han de rigeste Gaver. Ja, Frøken! trolig giorde jeg, hvad I befalede, men det var mig ikke muligt at opdage noget.

Adelheid
(har imidlertid aabnet sit Pynteskrin og tager forundret en med Brillanter straalende Portefeuille ud deraf.)

Finale.

(Melodram.)

Adelheid.

Ha see!

Blandine.

Jeg sværger Jer,
At inger her sin Fod har sat.
Kun I og jeg!

Adelheid (læser.)

Du største Skiønhed, alle Glæders Kilde!
Da jeg fortryllet lærte dig at kiende,
Da følte jeg min Barm i Flammer brænde.
O hvis du i din Glands mig bade vilde!
Vil min du vorde — da faaer du en Krone,
Som Dronning skal du ved min Side throne.
Vil du den bære,
Vil min Du være,
Da send mig Ringen fra din Hiertefinger!
Og vent ved Midienat dens Overbringer.

Blandine.

Jeg begriber ei —

Adelheid.

Stille!

(Notturno.)

Marchesen
(synger bag Scenen.)

Vil min du vorde, da faaer du en Krone;
Som Dronning skal du ved min Side throne.

Vil du den bære,
Vil min du være,
Da send mig Ringen fra din Hiertefinger,
Og vent ved Midienat dens Overbringer!

Blandine.

Hvad er det Frøken? Alt tykkes mig ubegribeligt.

Adelheid.

Lad mig alene! Luk denne Hal!

(Blandine gaaer.)

Adelheid (alene.)

Recitativ.

Hvad greb mig?
Er det Vanghed?
Lykken — eller Skade?
Jeg drives til at løse denne Gaade!
Skal jeg paa Smiger mig forlade?
Han beiler til mig paa en egen Maade.
O hvis ei disse Løvter vare tomme!
En Thrones Glands?
En Drot, en Drot? —
Saa lad kun Budet komme!

(Klokken slaaer tolv. Et Vindstød ryster Vinduet op; en Ravn flyver ind, og sætter sig i Karmen. Lysene gaae ud, og Skuepladsen oplyses kun af Maanen; Alt i den i Partituren angivne Tid.

Hør! Midienat! —
See Kæmpefuglen!
Er dette Budet da?
Vee, jeg forfærdes!

(I Baggrunden, langs med Væggen aabenbarer sig en bleg Skikkelse, i Liigklæder.)

Min Moders Stemme tykkes mig at høre;
Og denne Ring — var hendes Ring!

(Skikkelsen forsvinder.)

Marchesen
(synger bag Scenen.)

Vil min du vorde, da faaer du en Krone!

Adelheid.

Ha, skal en Krone smykke dette Hoved?
Hvad er da Fader, Moder?
Hvad Alting, imod sligt et Held?
Som Barn endnu jeg tvivle kan og bæve?

(Hun tager Ringen af Fingeren og raaber bestemt.)

Der er min Ring!

(Et frygteligt Tordenskrald lyder. Ravnen styrter paa Ringen og flyver bort med den.)

Hvad giør jeg?
Vee mig, Vee!

(Igiennem Flor, mat belyst, bliver Marchesens dæmoniske Skikkelse synlig et Øieblik. Med haanlig Triumph udstrækker den Armene mod hende. Derpaa falder Teppet hurtigt.)

Anden Akt.

Et Værelse. Dag.

Kaspar
(i sine sædvanlige Klæder.)

Recitativ.

Ven Kaspar! hvor vil du da hen?
Bliv en fornuftig Mand igien!
Thi dybt maa du dig skamme —
Husk, da Silen du var igaar!
Hvad hielper det at Roes man faaer:
"Ven Kaspar! du er dog en Mand,
"Der alleslags fordøie kan;
"Vær du kun vor Silen!
"Tykmavet var den Mand og brav,
"En Helt udi at drikke!" —
De gode Ord mig alle gav; —
Kostbar giør jeg mig ikke.

Aria.

Da mindtes jeg mit Fædreland.
Og Alle veed, som jeg,
At jeg — den ægte tydske Mand —
Ved Flasken svigter ei.

Jeg greb den blinkende Pokal
Og nød den gyldne Viin,
I Vaarens grønne Sommersal,
Dit Blod, min Fader Rhin! —
Med Nierensteiner blev begyndt,
Og den fandt her sin Grav!
Ei Rüdesheimer mere tyndt
Fik løst sin Broder af.
Hochheimer saa! den giver Mod,
Og Markebronnerviin;
Saa mere blegt det gyldne Blod
Fra Ingelheim saa fiin.
Saa Asmanshaüsers Blomsterduft
Og Bacharaners Kraft;
Og fra den høie Biergeluft
Johannisberg din Saft!
De Aander alle blandte sig
I mig, til vilden Dands.
Silenus tumled sig i mig,
Da faldt min Vedbendkrands.
Omdreiet, svimmel, drillet tit —
(Som man mig har fortalt,)
Tilsidst dög Alle pusted lidt,
Da jeg af Æslet faldt.
Endnu jeg vælted mig i Sand
Og agted lidet Sligt.
Jeg faldt for tydske Fædreland!
Det er en Borgers Pligt.

Blandine kommer

B l a n d i n e.

Hvor er din Herre, Kaspar? Jeg har et Ærinde til ham.

Kaspar.

Det vil jeg paatage mig, lille Blandine! Hvis det kan udrettes af et Mandfolk. Min Herre har lukket sig inde.

Blandine.

Saa siig ham: at min Frøken indbyder ham til den Fest idag, som hun giver Stadens fornemste Riddere og Damer.

Kaspar.

Ja from er hun, det maa man lade hende; der staaer ingen Festdag i Almanakken, som hun ikke helligholder.

Blandine.

Ja, du Tosse! Har ikke hver Dag sin Helgen? Og var det Ret, at giøre meer af den Ene end af den Anden?

Kaspar.

O du Verdensbarn! Var det vel en Helgenfest igaar? Kan du vise mig Bacchus og Silenus i Almanakken? Ak, Blandine! mig fik de ogsaa, i min Uskyldighed, til at agere med i den Satansfest. Jeg har ærgret mig nok derover.

Blandine.

Ærgret dig? Nei, drukket dig fuld har du! Fy skamme dig.

Kaspar.

Blandine! Du veed ikke hvad man gjør af from Kiærlighed til Fædrelandet. Skulde jeg lade de Knægte braute af, at slig en gammel Hedning kunde drikke meer

end jeg, og altsaa skiønnede meer paa Guds Gaver end jeg, en god christen Tydsker? Nei, Blandine! Det forstaaer du dig ikke paa.

Blandine.

Du vrøvler, saa man skulde troe, du havde ikke sovet Rusen ud endnu.

Kaspar.

Ja, jeg vrøvler mig ind i Dyden, Blandine! Og jeg har ogsaa alvorlig sat mig for at omvende dig.

Blandine (leer.)

Du omvende mig?

Kaspar.

Ja, og saa vil jeg ægte dig.

Duet.

Kaspar.

Fly Forfængeligheds Iid,
Lad det faae en Ende,
Vær fornuftig og solid!
Jeg vil dig omvende.

Blandine.

Drik ei meer til uret Tid!
Lad det faae en Ende,
Slaa til Bacchus ei din Lid!
Jeg vil dig omvende.

Kaspar.

Staa ei altid for dit Speil,
For at vinde Taaber.
Hør naar Viisdom retter Feil,
Ei hvad Narren raaber.

Blandine.

Tøm ei altid ud dit Glas,
Fyld ei altid Kruse!
Viisdom være dig tilpas,
Ei du dig beruse!

Begge.

Ædruhed } dig smykke bør,
Ærbarhed }
Den du daglig pleie!
Saadan blier du, med Honneur,
Kun paa rette Veie.

Kaspar.

Er du saadan ret omvendt,
Naar du meer ei feiler,
Da blier Enden vel omtrent,
At jeg til dig beiler.

Blandine.

Er du saadan ret omvendt,
Naar du meer ei feiler,
Da var det jo excellent,
Hvis du blev min Beiler!

(Hun gaaer.)

Kaspar.

Der hopper hun afsted! Og jeg er ganske underlig tilmode derover. De Øine, de fordømte Øine! Naar hun seer paa mig med dem, saa reiser min Dyd strax ad — Stille, der er min Herre.

Vilhelm kommer fordybet i Tanker.

Kaspar.

Herr Ridder! Nu effen var den lystige Blandine her, for i sin Frøkens Navn at indbyde Jer til Festen idag.

Vilhelm.

Godt godt! Horte du Tordenskraldet i Nat?

Kaspar.

Ja, naadig Herre! Det var saa skrapt, at selv jeg vaagnede af min Silenussøvn.

Vilhelm (grundende.)

Det var just Midnat! Jeg stod paa Altanen og saae med Forfærdelse, at der gik en lang Ildstribe fra Adelheids Kammer hen igiennem Luften.

Kaspar.

Ak, Herr Ridder! Det er aabenbart! Det har været et Jerntegn, at vi skulle omvende og bedre os, eftersom vi nu leve i idel Vellyst.

Vilhelm (i Tanker.)

Ja, ja! Det er det! dertil kommer det!

Kaspar.

Ja natyrligt! De vilde ogsaa lokke mig, men jeg skal kæmpe som en Mand, og giør I ligerviis, bedste Herre! Vi ville ikke lade os rokke. Ak, dersom der dog ingen Mandfolk og Fruentimmer vare, saa var der heller ingen Forførelse i Verden! Men siden det nu eengang ikke er anderledes, saa ville vi ikke blot forføre, men ogsaa forbedre hinanden. I Frøken Adelhejd, og jeg Blandine. Frøken Helene atter Jer igien; mig i Fremtiden atter Blandine, og saaledes i bedste Orden fort i det Uendelige.

Vilhelm (opfarende.)

Hvad vaaser den Nar? Gaa! Sov Rusen ud! Forlad mig!

Kaspar (sagte.)

Han er alerede forstokket i Synden! Ham kommer jeg ingen Vei med.

(Gaaer.)

Vilhelm (alene.)

Recitativ.

I vilde Kamp af Følelser, som verle,
Slaaer dette Bryst.
Jeg hørte Varselstemmen,
Ja Himlens Tordenstemme selv;
Den maned mig
At holde tro mit Ord. —
Og end dog
Neddrages jeg af stærke Trolddomslænker?
Billedet staaer
Af Hende for mig klart;
Og Pligten flyer — Og Troskabs Varselstemme
Faaer Skiønhedsglandsen Hiertet til at glemme.

Aria.

Drømmer jeg end om skjønne svundne Tider,
Da mig en Eed med Helene forbandt?
Ak, som en yndig Strøm hen Mindet glider.
I trofast Elskov gyldne Tid henrandt!
Dit Blik da lærte Troskab mig at dele,
Det var mig Himlens egen Glands saa mild;
Og sang for os den søde Philomele,
Da sammensmelted os en salig Ild!

Allegro.

Dog som naar hisset for Skoven, den svale,
Solen i Purpur bag Fieldet opgaaer,
Skiønnere langt, end en Maler kan male,
Adelheid klart for den Elskende staaer.

Stærkt da Livets forfriskende Bølge
Svulmende skummer, med stormende Lyst.
Længslen og Glæden de Flygtende følge,
Varmere banker det saarede Bryst!
Villieløs, ak, jeg for Skiæbnen er faldet,
Om den til Løn ogsaa Døden mig gav.
Ja — hvis til Verdensdom Tordenen skraldet,
Grov jeg i Vanvid mig selv kun en Grav!
(Han iler bort.)

En pragtfuld, festligt smykket og brillant oplyst Sal. I Baggrunden hænger et stort purpurfarvet, guldindvirket Forhæng. Festligklædte Herrer og Damer. Tienere overalt til Opvartning. Imod Slutningen af 1ste Chor kommer Adelheid prægtigt klædt, fulgt af Blandine og flere Tærner. I Baggrunden Wratislaw og Vilhelm, fra Colonaden, træde hen i Forgrunden.

Finale.

Chor.

Her spreder Vaaren sine Straaler,
Her hersker Skiønhed i sin Glands.
Her fylder Glæden sine Skaaler,
Her bindes hver en liflig Krands.
Og Gratien med Skiønhed kommer,
Som Stiernen med sin Maane huld;
Og dobbelt pryder dig, o Sommer!
Smaragdengrønt og Blomsterguld.

Adelheid.

Velkommen alle mine Giæster!
Jeg hilser Eder hver som bedst!
Hav Tak! I smykke mine Fester
Mig til den sande Venskabsfest.

Vilhelm (afsides.)

Nu Solens Glands paa Jorden hviler,
Og skiænker den sin Herlighed.

Mit Hierte bæver, hvor hun smiler.
Min Tanke kun af hende veed.

Wratislaw (ligeover for ham.)
Beruſt han er af hendes Ynde,
For evig tabt Helenes Fryd!
Han blues meer ei ved at synde,
Og skilt fra ham er Pligt og Dyd.

Kaspar (bag Vilhelm.)
Min Herre la'er sig ei omvende,
Blandine smidsker for mig hist;
Men ei jeg narres vil af hende
Hun fanger mig ei med sin List.

Adelheid.
Velkommen alle mine Giæster ꝛc.

Chor.
Her spreder Vaaren sine Straaler ꝛc.

Fiammetto, i phantastiskt italiensk Costume, ganske rødt med Guld besat, træder ind, fulgt af sex ligedan klædte Terner.

Fiammetto
(synker paa et Knæ for Adelheid.)
Tillad mig, Signora,
At melde den Herre,
Hvem, langt fra det Fierne
Din Skiønheds Berømthed
Saa nær dig har bragt.
Hans Slot staaer ved Ætna;
Marchese del Orco
Det Navn han sig giver.
Han bringer sin Hylding!
O skienk ham et Svar.

Chor.
Marchese del Orco!

Wratislaw.
Hans Slot staaer ved Ætna.

Vilhelm.
Han bringer sin Hylding!
Hvad mon hun beslutter?

Chor.
Din Skiønheds Berømthed
Ham drog fra det Fierne,
At skue den Hulde,
Som Alle har kiær.
Hvad mon hun nu vil?

Adelheid
(lidenskabelig oplivet.)
Han velkommen er!
(Fiammetto gaaer.)

Marchese del Orco kommer i sorte Fløiels Klæder rigt smykkede med Guld, og i en Skarlagenskaabe med Ædelstene. Hans Hat er prydet med sorte og røde Fiær og en Agraffe med Brillanter. Fiammetto følger ham.

Marchesen
(hilser Adelheid meget galant.)
Den største Skiønhed skal for mig du være!
Min Fryds Gudinde, ja min Herskerinde:
Jeg bringer Kroner, bringer Magt og Ære;
Du skal af Glædens bedste Flammer brænde,
Hvis du med mig dig kierligt vil forbinde
(sagte til hende)
Og dette Elskovstegn kun sødt erkiende,
Som jeg til Pant modtog med henrykt Aand
Nys af din egen bløde Svanehaand.
(Han rækker hende knælende Ringen.)

Adelheid (stærkt bevæget.)
Det er ham selv!

Vilhelm (affides.)
Ha hvilke drukne Blikke!
Og Kinden farves alt af hede Blod.
Min bittre Skiæbne agter hun slet ikke.
Dog denne Frækhed vækker mig mit Mod.

Wratislaw (affides.)
Jeg føler Gysen!

Marchesen (paatrængende.)
Er du mig huld?

Adelheid.
Stat op! — Jeg er ei vred! (sagte.)
Og dog jeg isner fast ved denne Flamme heed.

Chor.
De Øiet ømt alt paa hinanden fæster,
Alt brænder skiult en hæftig Elskovsild;
Hvo vorder Slaven her, hvo vorder Mester?
En voldsom Flammeglød alt brænder vild.

Marchesen (til Adelheid.)
O skjænk til Festen, som du huldt bereder,
Den første Dands til din nykomne Ven!

Adelheid
(hemmelig til Marchesen.)
Jeg vil ei nægte Jer, hvad I mig beder;
Paa gyldne Ring har jeg Jer kiendt igien.
Ja! skal jeg end derved i Fare falde,
Jeg Dandsen Eder dog ei afslaae kan.

Chor.
Skal Studsen eller Gysen jeg det kalde?
Hvad virker denne ubekiendte Mand.

Wratislaw.

Forfængelighed behersker deres Siæle,
Hun moder ham alt paa den halve Vei.

Vilhelm.

Ak følte hun da Smerten som mig qvæle,
Da smilte hun saa kiærligt til ham ei.

(Alle ordne sig til en Fakkel=Polonaise. Marchesen og Adelheid føre op. Der dandses parviis. Dandsen maa være saaledes indrettet, at Personerne kunne være i Forgrunden, naar de skulle synge.)

Marchesen
(henrykt hemmelig til Adelheid.)

Ak tør jeg dig i Øiet skue?
Jeg vover kiækt at trykke dig din Haand!
O hvis du deelte denne Lue!
Giv mig et Tegn derpaa, som Elskovsbaand.

Adelheid (ligesaa.)

Jeg føler dybt og ømt mit Hierte bæve.
Som Ild mig brænder Trykket af din Haand;
Jeg vover ei til dig mit Blik at hæve;
Men — skiøndt jeg skiælver, fængsler du min Aand.

Vilhelm.

Jeg føler Harm og Nag i Hiertet bæve;
Forvoven trykker Han alt Hendes Haand!
Til Regnskab vil jeg ham, den Frække kræve,
Og briste skal det dristigsnoete Baand!

Wratislaw.

Afsindig Trolddom synes os omsvæve.
Det er en kiendt — og dog en ukiendt Aand!
I yppig Sandseruus de dandse, bæve,
Og Vellyst her kun snoer sit Ledebaand.

Dands.

Chor.

Ha hvilken Trolddom vil her Magten kræve?
Er det vel Elskovs hulde Rosenbaand?
I selsom Fryd de begge svæve
Og Alt er vildt beruust af Glædens Aand.

(Mod Slutningen af denne Fakkeldands giver Marchesen et Tegn, hvorpaa Forhænget i Baggrunden skilles ad, og man seer en straalende Throne, hvortil man stiger ad flere Trin. Flammerødtklædte Pager staae ved Siderne. Salen fyldes hurtigt af italienske Dandsere og Dandserinder. Under deres Dands fører Marchesen Adelheid op paa Thronen, og der følger en pantomimiskglødende Kiærligheds-Tilstaaelse mellem dem begge. Dandsen bliver bestandig yppigere. Endelig knæler Marchesen for Adelheid og hun rækker ham med kiælent Blik sin Haand, som han kysser. Da bryder Vilhelm ud:)

Vilhelm.

Saae man Mage?
Hvilken Frækhed!
Ha Forvovne!
Længer tvinges ei min Harm.
Træk Forræder!
Drag dit Værge!
Du skal tugtes,
Bløde for min Arm.

(Han trænger sig med Sværdet hen imod Marchesen.)

Marchesen
(træder ham kold og rolig imøde.)

Hvo er denne unge Ridder?
Fører han saa kiekt et Sprog?
Vel han seer, han er tilovers!
Festen han forstyrrer dog?

Vilhelm.

Træk Forræder! Træk, forsvar dig!

Marchesen (foragtelig.)
Svage, bar dig!

Vilhelm.
Træk Forræder!

Adelheid.
Skil dem!

Chor.
Tving Eders Vredes vilde Harm!

(Vilhelm og Marchesen fægte, den Sidste slaaer med Lethed den Første Kaarden af Haanden.

Marchesen (spodsk.)
Svagt dit Sværd er, som din Larm!

Vilhelm.
Vee, han har en Kæmpearm!

Marchesen (forbittret.)
Vækker du mig Vredesflammen,
Skov og Slot jeg vælter sammen!
Svage Dreng! ha tie og fly!
Tirr mig ei paa ny!

Adelheid.
Rædsom er hans Vredes Rammen,
Øiet funkler vildt med Flammen.

Marchesen.
Svage Dreng! ha tie og fly!
Tirr ei Vreden mig paa ny.

Vilhelm (afsides.)
Bort han viser mig min Vei;
Skiændslen jeg udholder ei.

Chor.

Lynet gløder af hans Blik,
Torden af hans Stemme gik.
Vee!
Tungt og rædselfuld,
Som i Midnatskuld,
Slaaer min Barm, og haaber ingen Trøst.
Nu ei Glæde meer,
Sorg kun Tanken seer,
Voldsomt kun spotter dæmoniske Lyst!

(Teppet falder.)

Tredie Akt.

Adelheids Værelse.

Der er tændt Lys i Armstager, det er Aften.

Blandine

(alene, beskieftiget med at bringe Adelheids Pyntebord i Orden.)

Romance.

Rosen blusser elskovsfuld
Sødt i Foraarslunden,
Purpur staaer paa Kinden huld
Klart i Aftenstunden.
Elsker du mig Ungersvend?
Rosen elsker dig igien.

Rose rød, jeg elsker dig,
Du kun er min Lykke;
Ræk mig derfor yndelig
Strax dit Purpursmykke!
Først et Kys, og siden fleer,
Elskov kræver meer og meer.

Først et Kys og siden fleer?
Ei derpaa du tænke!
Fordres altid meer og meer?
Bort med Amors Lænke!
Smukke Yngling rør ei mig,
Vogt dig! Rosen stikker dig.

(Idet hun aabner Pynteskrinet, farer hun forbauset tilbage.)

Hvilken Rigdom! Hvilken Pragt! Perler og Ædelstene af uskatteligt Værd! Altsammen Gaver fra den hemmelighedsfulde Marchese fra Ætna. Nei, ved Gud, Mage til Rigdomme har man aldrig seet. (Forskrækket.) Hvad var det? Deres Glands fordunkles! Der ligge de som graae Flintestene og fugtige Blodstene. Har jeg skadet dem med at aande paa dem? — Det har vist den Onde giort. (Hun sætter Kassen hurtig hen igien.) Men see! Der funkle de med deres forrige Ild.

Adelheid kommer.

Adelheid.

Hvad giør du der?

Blandine.

Jeg speiler mig i Eders Skatte! Denne Marchese maa eie meer end et Kongerige. Alle Mennesker beundre ham; det er den gavmildeste Herre af Verden. Uden Valg og Hensigt uddeler han sine Gaver, og giør hele Staden tummelumsk. I er rigtignok at misunde!

Adelheid (noget mørk.)

Hvis jeg kun ikke i den senere Tid altid havde saa fæle Drømme. Hver Nat besøge de Døde mig, og mine Forældre svæve klagende ved mit Leie.

Blandine.

Det kommer af tykt Blod, Frøken! og giver sig nok, saasnart I reiser til Italien. Eders øvrige Tilbedere ere rigtignok at beklage! Den stakkels Ridder Belmont blev pludselig farlig syg, da man fortalte ham Sicilianerens lykkelige Frieri; han er død i Morges.

Adelheid.

Nu — det beviser Marchesen, hvilken Magt jeg har over alle Hierterne.

Blandine.

Ak, den stakkels Ridder von Stahleck giør det mig meest ondt for; han er saa ulykkelig, at jeg vilde ønske, han kunde helbredes for sin Kiærlighedssyge.

Adelheid.

Helbredes? Saa at den blege Helene kunde vinde ham tilbage? Nei, Blandine! Det var just min Triumph, at han brød Tro og Love, og smægter nu for mig af haabløs Kiærlighed.

Blandine (træder tilbage.)

Jeg gyser næsten ved at opdage, at I har saadan et Steenhierte. Men nu er ogsaa Eders Time kommen, og denne forunderlige Fremmede lykkedes det at sætte Eder i Fyr og Flamme!

Adelheid
(lægger hurtig Haanden paa sit Hierte.)

Flamme? Ja — det er det! Hans Øine straalede en hemmelig Ild ind i mit hele Væsen. Uforklarlig, som han selv, er min Følelse for ham.

Blandine.

Altsaa er I heller ikke vel tilmode i hans Nærhed, ligesom vi Andre? O saa lad ham gaae!

Adelheid.

Tosse! hvad falder dig ind? Det er hans høie Stand, som forskrækker Jer; thi Konge er han, og ved Midnat kommer han i sin Vogn af Demanter, at hente mig til sit herlige Rige. Gaa nu! — Jeg hører Nogen. Det er sikkert ham, jeg har tilladt ham en Samtale ved denne Tid. (Blandine gaaer.)

Marchesen kommer.

Marchesen.

Dig søgte jeg, dig, du mit Livs Siæl!
(Han knæler og trykker hendes venstre Haand til sine Læber.)

Adelheid.

Vilde Stormer! Vee, min Haand bløder, saaledes har du saaret den med dit hede Kys.

Marchesen.

Det er den venstre! Dit Hierte har jeg kysset og optaget din Siæl i min.

Adelheid (vil trække sig tilbage.)

O hvilken Angst sig blander i min Fryd!

Marchesen.

Recitativ.

Bereed dig nu, min Lykkes Huldgudinde!
Til Reisen i mit fierne Fædreland.
Der venter dig, hvad vist du aner ei.
Og du, som fyrigt Livet nyder helst,
Vil snart i høiest Maal den Flamme kiende,
Som skiønt og mægtigt i din Barm skal brænde.

Aria.

Min Borg staaer fiernt ved Ætna
Hist i Dæmoners Dale;
Og der, i gyldne Sale,
Faaer du din Dronningkrands.
Der aldrig Glæden hviler,
Der feires altid Fester,
Og der utallige Giæster
Dandse min Fakkeldands.
Og selv naar Ætna tordner,
Hvor sig dets Haller hvælve,
Ja, maa selv Jorden skiælve,
Brage, ved Skyens Larm;
Det Glæden kun forøger;
Det er Musik til Fester,
Da juble mine Giæster,
Da slynges Arm i Arm!

Recitativ.

Adelheid.

Ak, du maler altfor vildt din Glæde!

Marchesen.

Den dig i høiest Glød henrykke skal.
Men Min du være maa med Liv og Siæl,
Strax og for stedse, for al Evighed.
Intet paa Jord, ja selv i Himlen ei,
Maa meer din Troskab til mig Skranker sætte;
Og at du evig ene mig tilhører,
Maa med dit Hierteblod du underskrive.

Adelheid.

Ha! med mit Hierteblod?

Marchesen.

Søde Draaber!
Ak, af mit Kys de som Rubiner brænde;
De staae mig som en Eed paa evig Troskab!
De kom fra Hiertet. Da er Hiertet mit!

Adelheid.

Forfører! ak du har mig i din Lænke!

Tercet.

Marchesen.

Dyp da nu denne gyldne Pen!
De søde Ord du skrive!
"For evig dig, mit Hiertes Ven,
Vil jeg mig overgive."

Adelheid (skriver.)

For evig dig, mit Hiertes Ven,
Vil jeg mig overgive.

Marchesen.

"For dig mit Hierte brænder blot,
Kun dig vil jeg behage;
Ja selv, ifald du fandt det godt,
Jeg Himlen vil forsage."

Adelheid (gysende.)

Nei, Vee mig, nei
Det tør jeg ei,
Ei mine Levedage!

Marchesen (spodsk.)

Hvor kan dog nu din høie Aand
Smaating saa vigtigt tage?

Vilhelm styrter ind.

Vilhelm.

O Adelheid jeg varer dig!
O Adelheid, o hør dog mig,
Ak fly, ak fly tilbage.
Jeg trodser ham! Jeg varer dig
O lad dig ei bedrage!
Du drev kun med min Elskov Spil,
Du spotter kun mit Hiertes Qval
Jeg veed det, dog jeg elsker dig.

Marchesen.

Ha kan en Dreng da rokke dig,
Dit Mod dig sønderbryde?

Vilhelm.

Jeg for din Redning offrer mig;
O, lad mig redde dig!

Marchesen.

Op, kiække Jomfru! fat du dig,
Med Tillid mig du lyde!

Adelheid (kiælvende.)

Dybt føler det mit Hierte,
Vildt kæmpe Mod og Frygt.
Advarer mig hans Smerte?
Troer jeg den Elskte trygt?

Marchesen.

Jeg seer, hun vakler, bæver;
Og hun foragter Hin!
Hun, som kun Magten kræver,
Maa sikkert vorde min.

Vilhelm.
Jeg seer hun vakler, bæver,
O blev dog Seiren min!

Marchesen (spodsk til Adelheid.)
Hvad? Du kan skiælve bange,
Du lytter til hans Bøn?
Et Ord tog dig til Fange?
O svage Qvindekiøn!

Adelheid (stolt.)
Du vover mig at ringeagte?
Dadle mig tør for Modets Savn? —
— Om det Fordærv mig bragte —
Giv mig din Pagt!
(Skriver under.)
Der staaer mit Navn!

Vilhelm.
Nu er du tabt for evig!
En Afgrund sluger dig.

Marchesen (afsides.)
Ja, hun er tabt for evig,
Og hun tilhører mig.

Adelheid.
Nu er det skeet! —
Ham har jeg mig udkaaret;
Ja — styrted det mig ned! —
Til Thronen er jeg baaret,
Gialdt det min Salighed!

Marchesen.
Mig har hun sig udkaaret,
Og seiret har min Svig.
Ja! hun tilhører mig.

Vilhelm.

Ham har du dig udkaaret,
En Afgrund sluger dig!

(Iler bort.)

Recitativ.

Adelheid.

Forfærdeligt det mig som Echo lyder,
Som naar et Lyn itusl aaer alle Strænge.

Marchesen
(tager hendes Haand med hemmelig Ild.)

Saa har du elsket denne smukke Ridder?

Adelheid.

Jeg føler smerteligt, hvad før jeg ei har kiendt!
Han er mig kiær — kiær, da jeg ham har mistet.

Marchesen (mørk.)

Saa deler du din Elskov?

Adelheid.

Hør mig dog!

Marchesen (forbittret.)

Veed du hvad Sicilianerblod —
Du veed det ei!
Thi da var den Forvovne
Brat for din egen Dolk
Alt længe falden!

Adelheid.

Ak lok mig dog ei gyseligt til Synd!

Marchesen.

Til høiest Elskov vil jeg dig opflamme,
Som Alt opoffrer kiækt for den Udkaarne.

Ei blot et fremmed Liv, nei selv vort eget!
Saa øv da nu Hengivenhedens Daad,
Og skiænk mig kiæk i Medgift, hulde Skiønne,
Den Fræakkes Liv, som jeg til Døden hader.

Adelheid (skiælvende.)

Jeg skal ham dræbe?

Marchesen
(rækker hende en Ring.)

Denne Chrysolit
Har giemt en kraftig Gift, som gaaer i Blodet
Paa Den, som den paa Hiertefingren faaer.
Send ham den Ring! Dybt har han mig fornærmet;
At jeg din Ild for mig deraf erkiender;

Adelheid.

O vee mig, nei
Det kan jeg ei!

Duet.

Marchesen.

Ha nægt mig ei en Prøve
Paa sød Hengivenhed!
Vil du min Siæl berøve
Saasnart din Kiærlighed?
Da stormer jeg — bortdrager,
Du seer mig aldrig meer.
Kun Harm min Aand betager,
Og snart det Værste skeer.
Ha var en snedig Maske
Dit Smil, din Mine blot?
Da — under Ætnas Aske
Nedsynke skal mit Slot!

Adelheid.

Hold op! Som Vanvid vildt
Ryster det min Siæl. —

Marchesen.

Vil du ham Ringen sende?

Adelheid.

Hvordan vil Sligt dog ende?

Marchesen.

Til Held!

Adelheid.

Til Held?

Marchesen.

Til Held! Jeg er din Konning,
Du alle Feers Dronning!
Du dig med Straaler klæde,
I Stiernepragten glæde!
Med tusinde Demanter du
Den bedste Skat mig vorde nu.

Adelheid (med en vild Beslutning.)

Giv mig din Ring! — Han faaer den!

Marchesen (lurende.)

Saa vil du ham den sende?

Adelheid.

Jeg tugter ham den Frække!

Marchesen.

Ha det var skiønt! Ja tugt ham!
Tugt Hver, som vil dig skrække.

Begge.

Friskt Mod! Ei den Frække
Skal længer forskrække.
Vildt stormer mit Bryst
Af Kamp og af Lyst.

Adelheid.

Ha! hvor høit mig Hiertet banker
Det i Haabet atter slaaer.

Marchesen (affides.)

Vildt og trodsigt Hiertet banker,
Aldrig meer det roligt slaaer.

Adelheid.

Snart nu sættes ingen Skranker
For hvad denne Siæl attraaer.

Marchesen (spodsk som før.)

Den som kiender ingen Skranker,
Altfor snart ved Maalet staaer.

Adelheid.

Snart en Krone pryder Issen
Og Demantens Flammegløđ,
Hver en Blomst er mat og vissen,
Som tilforn min Glæde nød.

Marchesen.

Hovmod kun kan hende røre,
Aldrig Dyd har hende rørt.
Let kan Diævlen Den forføre,
Som sig selv har først forført.

(Begge gaae.)

Romantisk Egn i Lystskoven.

Blandine flygter for Fiammetto.

Fiammetto (griber hendes Haand.)

Saa hør mig dog, du knibske allerkiæreste lille Blandine!

Blandine.

Jeg har alt hørt og seet for meget. Jeg kan ikke glemme de glindsende funklende Skikkelser igjen. Jeg bliver svimmel i Hovedet, naar jeg tænker paa Alt det igaar; og Verden forekommer mig næsten ganske mørk, naar jeg sammenligner den med Eders prægtige Fester.

Fiammetto.

Det er ogsaa en mørk bedrøvelig Verden, søde Blandine, du hidtil har levet i, uden Glæder og Afvexling, uden de Hyldinger som du yndige Væsen fortiente.

Blandine.

Ja — og dit kiælne Smidskeri, du skalkagtige Væsen! Er det ikke ligesom det vilde trænge den stakkels Kaspar ud af mit Hierte?

Fiammetto.

O fy! nævn ikke den plumpe Knægt! Han og du! En Tidsel og en Rosenknup!

Blandine.

Ja, naar det kommer an paa at foresnakke Een noget, saa ere I rigtignok Mestere, du og din Herre. Hos Jer træffer Ordsproget ind paa et Haar: "Som Herren er, saa følge hans Svende."

Fiammetto.
Og hvad holder du da min Herre for?

Blandine.
Imellem os sagt, for en Ærkeskiælm!

Fiammetto (sagte.)
Den Lille veed ikke, hvor rigtigt hun træffer det. (Høit.) Der giør du ham og mig stor Uret. Lad dig bevæge! Vær min! Deel bare først vore Festers Glæde, saa vil du snart tale i en anden Tone.

Ariette.
Hør Skat nu hvad du faaer
Udi mit Fædreland:
Utallig Fryd, hvorom
Du neppe drømme kan.
Du lyder ingen Frue meer,
Men tusind Slaver om dig seer.
For dig groer deilig Frugt
Og søden Druesaft!
Med Guld du pynter dig
Og broget Flammetaft.
Min Engel, hør du mig!
Ak jeg besværger dig.
En Kiærlighed saa heed,
Det er først Kiærlighed.
Min Pine lindre du
Og vær min lille Kiærest nu!

Blandine
(Skiælmsk, idet hun vil løbe fra ham.)

Fiammetto (holder paa hende.)
Skiønt jeg behandles koldt,
Er jeg i dig forgabt.

Ei veed den Drukkenbolt,
Hvad Skat han her har tabt.
Med Ild, beskeden Ydmyghed,
Jeg ønsker kun den Villighed,
At med dit søde Blod
Du skriver de fem Ord:
"For evig er jeg din!"
Da jeg dig evig troer.

Blandine.

Din Smiger kunde næsten forføre mig; men til Lykke falder det mig ind, at den smidigste Elsker ikke altid bliver den artigste Ægtemand. Derimod har man Exempler paa, at en fornuftig Kone undertiden kan giøre den groveste Knold til en skikkelig eftergivende, saakaldet Husbond; og for saavidt var Kaspar ganske passende —

Kaspar, som har luret, kommer ind.

Kaspar.

Retsaa Blandine! "Grov og ærlig" det er mit Valgsprog. Og saaledes siger jeg dig da nu, du velske tyndbenede, logrende, falske Kiøter, som en ærlig Tydsker ganske venligt: hvis jeg ikke skal slaae Arme og Been istykker paa dig, saa pak dig Satan ivold!

Fiammetto (affides.)

Dit Fæ! han er dig nærmere end du troer. (Høit til Blandine.) Nu da, søde Blandine, vælg nu en af dine Slaver; ham eller mig! (spodsk.) Er da Valget her saa vanskeligt?

Blandine (skielmsk.)

Det gaaer ikke saa rask! Man maa dog først overveie —

Kaspar.

Min hierte Blandine! Lad dig dog ikke fange af denne røde Krebs, denne —

Fiammetto
(stamper i Jorden og en Flamme farer op.)

Tie Grobjan!

Blandine
(trækker sig forskrækket tilbage.)

O Vee! hvilke vilde Blikke! Hvor er nu den forrige Sagtmodighed? Jeg troer jeg bliver bange.

Kaspar (skiælvende.)

Bange? Nei paa det Lav! Jeg er ikke bange for Fanden! Men —

Fiammetto
(griber forbittret efter ham.)

Det vil vi dog prøve!

Blandine (skriger.)

Nei! Jeg vil ingen Mand have, som giør mig bange.
(Løber sin Vei.)

Kaspar (følger hende.)

Saa tag mig Blandine!

Fiammetto (kaster ham tilbage.)

Hør mig, Blandine! hør mig!
(Han forfølger hende.)

Kaspar.

Det er jo en Allerhelvedes Karl!
(Han tumler afsted.)

Vilhelm styrter i vildt Oprør ind paa Skuepladsen.

Recitativ.

Vilhelm.

Hvad tvinger mig, mig giennemgløder vildt?
Den Dag som gav
Mig hendes Troskabs dyrebare Tegn,
Ei bragte henrykt Glæde.
Nei, nei!
Kun Ængstelser og Hiertequal.
Udmattet er min Aand, mit Legem.
Den Ring, som Hun mig sendte,
Paa Fingren smerter — kogende Metal!
Og ud fra den gaaer flammende til Hiertet
En Helvedild.

(Han forsøger paa at trække Ringen af.)

Ha bort! Ha bort med den!

Helene træder hurtigt ind.

Helene.

Jeg kiender denne Stemme!
Vilhelm — Gud!
Siig, hvad tildrog sig her?

(Han er siunken ned paa en Græsbænk, hun bøier sig kiærligt over ham.)

Vilhelm.

Dig seer jeg i mit sidste Øieblik?
Paa mig henvender du dit søde Øie?
O bring mig Trøst!
O lad det smile Lindring fra det Høie!

Helene.

Du er saa bleg, og dine Læber bæve!

Vilhelm.

Ha svegne Troskab! stærk er nu din Hævn.
Helene! viid det da: den Falske — ha —
For hvem jeg dig forglemte,
Hun sendte mig min Død
I denne giftopfyldte Ring.
Med Helvedkoglen er den fast mig smeddet.
(Prøver atter paa at faae den af.)
Vee! Vee! Vee!
Den slipper ei min Haand.
(Han synker fortvivlet hen.)

Helene.

O Rædsel!
Men hvis ei jordisk Kraft dig redde kan,
Saa kan det Han! Han kan det dog!
Min Tillid skal ei vakle.
(Hun knæler og beder med brændende Andagt.)
Forbarm du dig, o Fader i det Høie!
See Taaren, Gud! i et uskyldigt Øie.
Jeg knæler knuust for dig, min Gud! i Støvet.
Mit Haab til dig dog ei mig er berøvet.
Et Under send, o Gud! jeg kalder dig
Udi min Nød. Forlad ei mig!

Vilhelm
(reiser sig atter oplivet.)

Jeg lindres! Salig Naade kom fra Himlen.
Ei Ringen smerter —
Den brænder ei;
(Ringen brister fra Fingeren og falder paa Jorden.)
Og brusten faldt den fra min Haand.

Helene.

Alfader Tak! Han reddede dig Livet.

Vilhelm (smeltet.)

Og du, Helene! Har og du tilgivet?

Helene.

Min Elskte! føel det i min Bæven,
Og i mit Hiertes saligglade Slag.

(Hun synker til hans Bryst.)

Begge.

Forsvunden er nu Taagen,
Som grumt { dig / mig } hylled ind.
{ Din / Min } Siæl er atter vaagen
Og trofast er { dit / mit } Sind.

Vilhelm.

O Tak du Eviggode.
Som styrket har min Hu!

Begge.

Hvor skumle Skygger stode,
Staaer Morgenrøde nu.

(De gaae.)

En Colonnade-Sal, som kun har Udgange til Siderne. Bagteppet er uden Dørre og af Gaze, paa hvilket de architektoniske Arbeider ere malede, saaledes at det kan blive giennemsigtigt. Bag samme er anbragt et andet Teppe af mørk Farve, i en saadan Afstand fra det Første, at Furiernes senere Fakkeldands kan finde Sted imellem begge Tepper, medens Forgrunden formørkes. Adelheid i en Purpurklædning prydet med Guld og Ædelstene, og med en straalende Diamantkrone paa Hovedet.

Finale.

Adelheid.

Med raske Slag mit Hierte banker,
Min Siæl er fyldt med store Tanker
Og jeg foragter Had og Nag.

Ja, jeg forjager dristig Sorgen!
Ei spørger om "igaar, imorgen!"
Hver Tid blier mig et skiønt "idag!"
Forsvind du blege Skygge,
Som varsled mig til Spot;
Du vilde mig forlede
Til Afsky mod min Drot.
Du vilde mig kun skrække
Fra Held og Kiærlighed.
Saa lad ham døe, den Frække!
Det byder Troskabs Eed!

Wratislaw kommer.

W r a t i s l a w.

Ak! endnu engang jeg kommer,
Adelheid! med Venneraad!
Bøi din hierteløse Hovmod,
Og fortryd din Nidingsdaad!
Ingen Ven er meer paa Borgen;
See, dit Slot staaer tomt forladt;
J e g kun kommer, dig at redde
I den stænge Hævnens Nat.

A d e l h e i d.

Veeg end bort den falske Skare —
Vege de som Avner hen —
Snart — o det har ingen Fare —
Jeg faaer B e d r e snart igien!

W r a t i s l a w.

Du i dit Fordærv kun iler.
Overmodige! seer du ei
At Forførelsen hendrog dig
Meer og meer fra Dydens Vei?

Tænk paa Vilhelm — ak, som Livet,
Grumme, for dig offret har.
Hvilken Løn har du ham givet?
Gyser du ei for dit Svar?

Adelheid.

Lad hans Dødsfald Eder vare!
Vogt Jer for skinhellig Bøn!

(Gaaer.)

Wratislaw.

Vel, jeg gaaer Forbryderinde!
Og du — hisset tag din Løn!

(Gaaer.)

Chor

(af italienske Masker indtrædende fra begge Sider.)

Herlig staaer vor Borg paa Fieldet,
Naar vor Drot i Røgens Brimmel
Sender Flamme=Kildevældet
Høit mod den kulsorte Himmel.
Lynet blaaner af hans Haar.
Der din Dronning=Throne staaer.

(Marchesen, aldeles indhyllet i en rød Kappe, fører Adelheid raskt ind under dette Chor. Hun stirrer forvildet omkring.)

Marchesen.

Siig, hvad fattes dig, min Elskte?

Adelheid.

Ak! en Angst betager mig. —
Disse Sværme!

Marchesen (til Choret.)

Gaaer! Forsvinder!

(Til Adelheid.)

Os omgive Glædens Brag!

(Han vinker.)

Iler hid! I lette, luftige Svende!
Glæden her i Sang og Dands vi ende.
Jubler Alle, paa min Bryllupsdag!

(Dandsere og Dandserinder ile hid fra begge Sider og danne yppige Grupper.)

Adelheid (gysende, sagte.)

Ak, hvor har dog Alt sig snelt forandret!
Ak, Forældre! længst i Graven vandred! —
Vee! — Hans Blik mig synes at foragte.
Trofast Beiler jeg i Døden bragte!
Ak de Kiærlige, som jeg har spottet.
Skadefro det har min Brudgom gottet.
Skrækkebilleder seer jeg for mig staae!

Marchesen,

(der har beluret hende.)

Elskte! hvad tænker du paa?

Adelheid (farer sammen.)

Vee mig, Vee jeg maa forgaae!

(Furier med Fakler dandse bag Floret og giøre en fæl Modsætning til de paa selve Scenen Dandsende, med hvilke de synes at blande sig.)

Adelheid.

See kun hvilken Helvedglæde!
Furier seer jeg i Dandsen træde.

(Et frygteligt Tordenskrald. Dandsere og Furier forsvinde. Derpaa et stærkt Klokkeslag.)

Adelheid (bæver tilbage.)

Midienat!

Marchesen.

Nu kaldes du!

Adelheid

(stirrer bedøvet paa ham.)

Gaaer det ned i Graven nu?

Marchesen.

Nei, Elskte nei! I Mulm skal du ei hvile,
Klart i Flammer skal du ile.
Altid yndte du jo Pragt.

Adelheid.

Ha, jeg vil med dig ei drage!
(Fortvivlet.)
Er da intet Haab tilbage? —
Selv jeg har min Dom afsagt.

Marchesen.

Vov du kun med mig at drage!
Intet hjelper nu den Klage.
Vee dig! du til Maalet kom!

Adelheid (fortvivlet.)

Var jeg dog uskyldig blevet!

Marchesen
(viser hende Pagten.)

Du har dig til mig forskrevet!

Adelheid.

Ha forfærdelige Dom! —
(Vrider sine Hænder.)
Var jeg dog uskyldig blevet!

Marchesen.

Fort til Ætna maa du! Kom,
Med dit eget Blod forskrevet!
(Han fører hende bort.)

Chor af Furier,
(under Sceneforvandlingen.)

Fort til Ætna maa du. Kom!
Med dit eget Blod forskrevet.

Nat. En fri Egn med Træer paa begge Sider. I Baggrunden Adelheids Pallads. Marchesen og Adelheid paa en Vogn, der omgives og føres af Furier noget frem paa Skuepladsen. Marchesen har slaaet Kappen tilside, og hæver sig i dæmonisk frygtelig Skikkelse over Adelheid, der synker ned i Vognen.

Marchesen.

Fort! os kalder Helvedbrag:
Kom, min Brud, nu!

Adelheid.

Vee mig!

(Vognen synker i Dybet med dem Begge; Luer hvirvle op af Jorden.)

Furiechoret,

(slyngende sig i vilde Rækker omkring Afgrunden.)

Fort, os kalder Helvedbrag!
Hurra! skiønne Bryllupsdag!

(Adelheids Pallads synker ned i Luer under Torden og Lyn, og man seer i Baggrunden det ildsprudende Ætna.

